

Espanya, com estat pària no és l'ideal català

written by Pau Miserachs | 8 d'abril de 2019

En la política catalana ens cal fer un retrat real de la situació més recent. Cal assumir les coses tal com s'han fet i fer-nos les preguntes adients per poder fer el disseny del futur.

Ens cal ser fidels i lleials a la nostra pròpia història, a la nostra ànima indestructible, la força indomable de l'esperit català, sense deixar-nos arrossegar per les traïcions ni pels corrents destructors de la pau social, i menys per les especulacions sectàries.

La nostra arma és la democràcia, plural, oberta i diversa juntament amb una aferrissada defensa de les llibertats.

Però ara es posa en qüestió el model de convivència i no es parla del model d'estat ni de les aglomeracions urbanes ni de la desertització rural.

Vivim amb la paranoia pel control de les energies i la concentració de capitals, la tecnologia i la robòtica, mentre la vida política s'atomitza i es desintegra sense poder fer front als fons voltors que desestabilitzen i empobreixen, mentre els governs només somien a anar pagant els interessos d'un deute que no s'eixugarà.

En aquesta situació s'ha normalitzat la violència, el terrorisme, la ultradreta i tot el que això significa de dany i menyspreu a la dignitat humana.

Hem trigat 40 anys per descobrir que s'ha produït la continuïtat d'un règim construït sense demòcrates. No es va construir el 1978 una estructura jurídica per la convivència, l'harmonia i la concòrdia entre pobles. Seguim lligats al

passat i amb la nostàlgia del règim desaparegut.

La Constitució s'ha convertit en una eina fonamental pel control del poder en mans de qui governi, en lloc de potenciar drets socials i llibertats. S'han derivat lleis per la discòrdia i la impunitat del poder.

Tal com evoluciona la política, els catalans no podem caure en les febleses de les angoixes del poder en una situació de manca de tradició democràtica. Ens cal exigir democràcia i practicar-la.

Els catalans no hem de veure la república com una utopia, sinó com la democràcia de tots i totes, l'autocrítica permanent, el desenvolupament de les llibertats democràtiques i els drets humans, allunyant els extremismes i la demagògia que volen destruir la pau social i forçar el poble al silenci. Cal no oblidar que democràcia i dictadura són incompatibles.

Ens cal a Catalunya una democràcia de no dominació, respectant els drets dels treballadors a la promoció social i el benestar, allunyant la mera retòrica, tanmateix el cinisme, la hipocresia i les ambigüitats.

Hem de recordar que la secessió de Catalunya és justa i legítima, justificada per la mateixa democràcia. Hem d'exigir el control del territori, duanes, aeroports, plena capacitat fiscal i financera, amb decisió i coherència, doncs Espanya s'està transformant en un Estat pària amb els atacs constants a la personalitat nacional de Catalunya, la pràctica de la repressió i l'anticatalanisme visceral.

Cal que govern i diputats reaccionin contra aquest estat de coses, ja que el poble català va parlar clar el 1r d'octubre de 2017 exigint la sobirania plena de Catalunya que els partidaris de la Constitució de 1978 no reconeixen en contradicció amb els principis i propòsits de les Nacions Unides.

Els catalans confiem en la democràcia i amb una esperança viva, pacient i persistent, doncs no tenim esperit d'esclaus ni de poble sotmès.

El govern d'Espanya intenta obtenir la rendició dels catalans mentre puja al 41% l'acceptació dels ciutadans espanyols en la celebració d'un referèndum d'autodeterminació pactat.

A més, els governs espanyols, posant Catalunya com excusa, no han sabut donar resposta a les reivindicacions socials, l'Espanya rural, la sanitat, els pensionistes, els discapacitats, l'atur, els baixos salaris, la precarietat, els horaris laborals abusius, la manca d'habitatge públic, la lluita contra el canvi climàtic i la sostenibilitat.

Catalunya ha estat declarada l'enemic a abatre pels que tenen por de la democràcia i les decisions de la voluntat general. Per això necessiten retallar drets i llibertats, repressió, seguir el camí invers de la democràcia.

Catalunya fa nosa pels polítics que es troben bé sota la monarquia i reneguen de Catalunya, s'apunten a la intolerància i la intransigència.

No hi ha joc net, el que impossibilita la neutralitat davant dels que s'han proposat obstruir la democràcia. Aquests no la volen perquè no els agraden les llibertats ni escoltar les protestes dels ciutadans. Calen doncs noves polítiques.

Cal posar i activar un nou impuls per les aspiracions catalanes, no desertar i impedir l'enfrontament entre grups socials, barris. Els valors republicans s'han de fer visibles a totes les institucions i a tota la societat catalana.

El govern de l'Estat ha d'entendre que ha fracassat i és un error voler imposar als catalans la forma de vida castellana. Les notes diferencials i definitòries han resistit tot atac dels que rebutgen la diversitat i el pluralisme.

De fet no sabem on se situarà el futur polític. Però no hem de donar oportunitats a l'oportunisme i la manca d'intel·ligència política. Cal lluitar contra la normalització de la desigualtat, la partitocràcia antisocial.

La conclusió és que Espanya no és un ideal per a la gent Catalana. Les constants amenaces d'intervenció i destrucció institucional ho demostren. La intransigència de l'Estat no ofereix cap altra alternativa que la independència.

No veiem per tant Espanya com a destí, sinó Europa, davant l'estupidesa crònica dels nostàlgics de la dictadura, la societat corrupta que van deixar, els clans polítics i econòmics, la bombolla i la destrucció de la credibilitat política dels que encara pretenen imposar l'hegemonia dels que governen l'Estat, el vell imperi caigut.